

SOLEFFALL

«...en internasjonal thriller av solid bonitet..»

Aftenposten

KNUT A. BRÅÅ

 TOM FALCK-SERIEN No 7

SOLEFALL

«...en internasjonal thriller av solid bonitet.»

Aftenposten

KNUT A. BRAA

 TOM FALCK-SERIEN NO 7

Originalens tittel: SOLEFALL
© Copyright 2024 Knut Arnljot Braa

Omslagsdesign: Knut Gangåssæter, www.doghouse.no
Bearbeidelse og tilrettelegging til e bok: Marta Dec

ISBN: 978-82-8073-017-6

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering som er inngått med Kopinor.

Alle henvendelser om rettigheter til denne bok stiles til:

knut@braa.net
www.knutbraa.no
www.braa.net

KNUT A. BRAA

SOLEFALL

Definisjon: Flashback

Flash·back (flăsh'băk')

n.

1. Et litterært eller filmteknisk grep for å fremskynde, forandre eller foregripe en kronologisk handling.
2. En uventet bivirkning av hallusinerende medisin eller narkotikum, som kan oppstå lenge etter at stoffet ble benyttet.
3. Psykologi: Et tilbakevendende, overveldende mentalt minne av en traumatisk opplevelse. Gjerne i forbindelse med opplevelser fra krig, ulykker eller naturkatastrofer.

Hold øynene åpne, pappa, sa hun.

Jeg har ikke lukket dem et øyeblikk siden du ble født, svarte han.

Jeg vet det, sa hun. Jeg vet.

Gården Solefall ved Børsa. 2008

Det smakte tyggegummi: søtt, jordbæraktig. Og det luktet en anelse guttesvette. Det gjorde henne ingenting. Kriblingen vedvarte lenge etter at de hadde tatt leppene fra hverandre. Hun kjente hånden hans mellom lårene sine, søkende, famlende. Hun samlet knærne, hendene forsvant. Han så på henne med blå øyne, andpusten.

«Ikke her,» hvisket hun. Gressbakken kjentes mildt mot rumpa. Det var varmt og mykt, men hun ville ikke ha sex her ute. Ikke i skråningen på en parkeringsplass. Gutten virket lettet. Han strøk seg over pannen. Ennå kunne hun se merker etter scooterhjelmene. Røde striper over en sommerbrun panne. Temperaturen hadde ligget på over tjueto grader i tre uker. Lenge nok til at folk begynte å klage over den uutholdelige varmen. Selv synes hun det bare var deilig. Varmen, suset av strå fra jordet bak dem. Lukten av sommer. Snart var det sommerferie.

«Jeg må kjøre,» sa han.

Hun bet seg i leppen. «Sees vi senere?»

Han nikket. «I morgen, etter skolen.»

Han nølte: «Hvis du vil?»

«Klart jeg vil,» sa hun.

Hun så ham kjøre av gårde på scooteren. En Vespa Piaggio, 50 ccm. De fleste guttene i bygda kjørte enten motorsykkel, gammel Volvo 240 eller

utrangert BMW. Både biler og motorsykler var utstyrt med fargerik plast fra Biltema eller Clas Ohlson. Kjæresten skilte seg ut.

Parkeringsplassen var nesten tom. En bil sto sirlig parkert i det borterste hjørnet av plassen. Svarte, tomme ruter. De hadde sett inn gjennom vinduene for å forsikre seg om at ingen så på dem.

Hun kjente ikke at hun måtte tisse før hun satte seg på sykkelsetet. Fra parkeringsplassen og hjem var det stort sett motbakker. Hun bestemte seg raskt. To sekunder senere var hun inne i skogen. Kjente mild luft mot underlivet idet hun vippet av seg trusa og satte seg ned. Hun mente hun hørte lyden av en bil der hun satt, og tenkte at det var hennes typiske uflaks. I flere timer hadde de hatt parkeringsplassen for seg selv. Det måtte selvfølgelig komme folk akkurat når hun skulle tisse. Hun gjorde seg ferdig og gikk tilbake mot sykkelen.

Plassen var fremdeles tom. En ny bil var riktignok ankommet. Måten den var parkert på, fortalte henne at dette ikke var noen turgåer. Kanskje en besøkende til den gamle på gården. Nysgjerrig gikk hun opp skråningen. Tittet over jordvollen, over jordet som skilte parkeringsplassen fra låven og bolighuset. Hun så bevegelser på trammen til kårboligen. To mennesker. De forsvant inn. Hun så på klokken, tok en beslutning. Noen minutter etter var hun ved husveggen. Hun hørte lyder. Noen lo. Så var hun på baksiden. Hjertet dunket. Hun brente seg på brennesler og begynte å tro at dette var en dårlig idé. Lukten av kattepiss ble sterkere inn mot veggen. Et glimt over kanten på vinduet. Glasset var gammelt og uvasket, men hun så to personer i rommet innenfor. Den ene sto på fire, en kjolekledd skikkelse, med den røde kjolen halvveis opp på ryggen. Den andre sto bak. I samme øyeblikk som hun registrerte hva de gjorde, kjente hun igjen den ene. Hun merket at hun skalv på hendene da hun fant frem mobilen. Støttet den mot karmen for

å holde den rolig, bladde frem til kameraet, zoomet inn og begynte å ta bilder.

Seks år senere, samme sted

De to brødrene sto i skjul ved den solvarme låveveggen og tittet opp mot kårhuset: hvitmalt, malingslitt, stille og tomt. Bare en enslig gammel gubbe og katta hans bodde der. En amerikansk glassveranda kapslet inn inngangen. Solrefleksen i vinduene gjorde det vanskelig å se inn. Utenfor var det tomt. En gammel potetopptaker sto nedrustet og nesten forsvunnet i en haug med jord. Låveveggene var slitte, nesten grå i plankene. En due tok av i en sky av støv og fjær fra åpningen oppunder mønet. En kråke jaget sin egen skygge i lav flukt over kornåkeren bak låven.

Bakenfor kornaksene lå en parkeringsplass opphøyd i terrenget. Den var ikke synlig, jordvollen hindret det, men i varmen dirret lufta over asfalten.

«Du først,» sa den eldste. Shorts, fotballtrøye med påskriften «Ronaldo» i Real Madrids farger – svart på hvit bunn og solbrun hud. Fjorten år gammel. Et blikk som var noen år eldre.

«Jeg gjorde det forrige gang, og da ble vi nesten tatt.» Lillebroren hvisket lavt. Litt mindre av vekst, men nesten samme påkledning. Slitte shorts, joggesko og fotballtrøye. Barcelonas farger med «Messi» i gult over ryggtafva.

Bak dem blåste det opp en vindkule. Det gikk en bevegelse gjennom de gule kornaksene, og solskyggen fikk det til å likne en bølge. Like etter var den fremme ved låa, og de kjente lukten av høy. Kommunen leide ut parsellen til en bonde som hver sensommer kom med en skurtresker og

jafset i seg de gule stråene i løpet av en halvtimes tid. Om våren var den samme bonden tilbake med et monster av en John Deere-traktor, ryddet, pløyde og sådde i løpet av et par timer. Den eneste gangen de hadde sett ham utenfor kjøretøyet, var da han gikk rundt på jordet og sparket i steiner, pisset i skyggen av traktoren og fjernet planker som noen gutter brukte som skateboardramper på parkeringsplassen.

Sola fikk det til å knake i bølgeblikktaket, og vinden slo i noe inne i bygningen. Løse planker etter utallige høststormer hang og slang.

«Jeg er yngst,» sa gutten med Messi-skjorta. Fingrene gravde etter noe i nesen.

«Tolv måneder, din dust. Dessuten sier du det bestandig når det passer deg. Forrige dagen, da mamma skulle dele noe mellom oss, fikk du mest fordi du var yngst.»

Messi tidde ettertenksomt i noen sekunder før han pekte og sa: «Se, en rotte.»

Broren spant rundt, men så ingenting. Ikke annet enn det tomme støvete gårdstunet og en brun støvtornado som steg til en meterhøy kjegle, danset rundt til en taus melodi, før den oppløste seg selv mot den malingsslitte veggen på den andre siden av gårdstunet.

Han så på lillebroren: «Du juger.»

«Gjør jeg ikke.»

Det ble stille igjen. Varmen tok tak i låveveggen. Fikk den til å knirke. Inne i låven fortsatte den rytmiske bankingen.

«Kanskje var det bare en mus?»

«Eller kanskje var det ingenting?»

De visste at det var mus der. Gårdskatta hadde en evig jakt gående etter smådyrene, uten at det så ut til å minke bestanden nevneverdig. Spesielt virket det som om de likte seg i mørket under den gamle traktoren som sto

inne i låven. De hadde snakket om å grave opp bolet deres der, men diskusjonen hadde strandet på hvorvidt mus hadde bol. Dessuten kunne jo gamlingen komme. Han hadde forresten låst inn alle redskapene i en bod de ikke kom inn i, og ingen av dem ville begynne å grave under traktoren med hendene.

Igjen tikket sekundene.

Til slutt trakk Messi pusten: «Ok, jeg skal gjøre det. Men denne gangen løper du ikke fra meg.» Han vek ikke med blikket før storebroren nikket.

Guttene pilte over tunet frem til steintrappa. Der ble de stående. I skyggen var det litt kjøligere, men likevel svettet de. Hårene reiste seg på armene. Huset hadde en tynn ytterdør av amerikansk modell, holdt på plass av en slitt fjær som laget lyd når døren slo igjen. I gangen innenfor var det mørkt – et mørke som virket enda tettere etter det sterke sollyset utenfor. Det luktet surt. Uvasket, slik det gjør hos gamle mennesker med dårlig luktesans.

Den eldste gutten trippet forsiktig inn i gangen. Han snudde seg mot broren.

«Kommer du?»

Messi var fullt konsentrert om å lukke døren uten at fjæren i toppen laget lyd.

«Gamlingen hører ikke noe likevel,» hvisket storebroren. En anelse lysere i stemmen enn han likte. «Han er sikker døvhørt. Akkurat som katta.»

«Katta er ikke døvhørt.»

«Visst faen er den det.»

Lillebroren sa ingenting. Han passerte broren og famlet etter ringeapparatet i halvmørket: «Jeg teller til tre, og så løper vi.»

Den andre nikket.

Bak dem laget fjæren den gnissende lyden igjen.

Den gamle mannen hadde stått lenge bak veggen. Han krøket seg sammen, kjente smerten dypt der inne, en varme, nesten som ild. I det siste hadde det kommet så ofte at han nesten var blitt vant til følelsen. Det var som om noe manglet når den ikke var der. Det luktet kvalmt av urinen. Søtlig. Vammelt. Han klemte ut de siste dråpene. Bare en lys, gul stråle, nærmest for et langt drypp å regne. Men smerten ga seg. For en stund.

Guttungene hadde allerede vært ved løa da han så dem. Først trodde han det var besøket som kom for tidlig, men slo det fra seg. Etter så mange år ville han ha hørt bilen komme på den tomme parkeringsplassen på den andre siden av jordet. Spesielt på denne tiden av døgnet. Vinden brukte å løye på ettermiddagen, til og med fuglene sluttet å kvitre så infernalsk. Og i varmen var det som om skogen, jordene og alt levende holdt pusten i noen timer, før et lett sommermørke falt på. Parkeringsplassen med sin dirrende, stillestående luft ville ha avslørt enhver som kom kjørende.

Han hørte pistringen, de små bevegelsene og lyden de laget der de brøytet seg vei gjennom de tørre kornaksene. Hørte at de var to. Han hadde stukket neven i krukken og fått med seg en håndfull, gått ut verandadøren på baksiden av huset, rundet hjørnet på kårhuset der han visste at han ikke kunne bli sett fra guttenes hjørne av låven, og endt opp bak stabburet, med fritt utsyn til inngangsdøren.

Sju minutter senere: Guttene løp over jordet. Nesten like mye sidelengs som rett frem. Av og til stoppet de. Papirbitene fløt med vinden som små hvite sommerfugler. Den eldre mannen gikk bort til kjøkkenbordet, lente seg fremover og så ut vinduet. Han ble stående til det verket i armene og brødrene forsvant over vollen der lufta over asfalten fremdeles kokte i ettermiddagssola.

Så gikk han bort til kjøkkenbenken, skjenket i en kaffekopp. Dro inn lukten av den mens han med vante bevegelser plukket to sukkerbiter fra

skålen som sto på hylla foran kjøkkenvifta. Han plasserte en sukkerbit mellom leppene og satte seg ved kjøkkenbordet. Karamellene han hadde i krukken, gjorde lykke hos småtassene.

Han supte i seg kaffen med små slurker. Tittet vekselvis rett frem i rommet og ut av vinduet. Vinden bølget av og til i kornåkeren, av og til ikke. En ny slurk kaffe, en ny sukkerbit. Et blick på vegguret. Fire. Enda en dag gått. De gikk så fort. Dagene, ukene, årene. Han la seg om kvelden og våknet av at vinteren plutselig var der, dagen etter var det vår, så sommer, deretter høst. Slik føltes det, i hvert fall.

Det skrapte på døren mot gårdstunet. Han reiste seg, gikk bort og åpnet den. Katta kom inn med halen i været og gikk rett bort til matskålen. Han tuslet rundt på kjøkkenet, utålmodig. Han merket til sin overraskelse en ange i brystet. En slags forventningsangst. Han tittet ut vinduet. Uvant med å kjenne noe annet enn smerte i kroppen. Han så på klokken. Fremdeles var det litt tid før besøket skulle komme.

Etter at gjesten hadde gått, laget han seg kveldsmat, duppet av en times tid foran Dagsrevyen og våknet av at en lem slo ute i løa. Han slapp ut katta og fikk festet lemmen samtidig. Tenkte at det var guttene som hadde løsnet den tidligere på dagen. Bak stabburet pisset han en ny varm stråle. Kjente at smerten ga seg. Dempet, som om også den sov. Han la seg.

Da han våknet, var det ikke vinteren som var kommet. Det var ikke engang morgen. Han slo opp øynene, fulgte pistolløpet opp til hånden og videre til ansiktet. Den gamle myste. Så smilte han.

«Jeg har ventet lenge på deg,» sa han.

BOK 1

Byåsen, seks uker senere. Dag 1, mandag

Tom Falck våknet på sofaen av en lyd som rev ham ut av drømmen, men da han åpnet øynene, forsto han at det ikke hadde vært en drøm, men et minne.

Støvet hadde for én gangs skyld lagt seg. Regnet, svovelaktig etter alle oljebrannene, klistret seg til huden som fett. I sør tordnet det, og av og til så de striper fra F-16-flyene. Dumpe drønn fra detonasjonene nådde dem mange sekunder etter at missilene hadde truffet bakken. Flybomber med så mye energi at selv om de sto to kilometer unna, sugde eksplosjonene lufta vekk rundt dem, etterlot et tomrom og dasket så vidt til dem med trykket – som for å fortelle dem hvilken enorm kraft de hadde – før dirringen i bakken nådde føttene, knærne og til slutt hodet. Lufta ble uklar – han var usikker på om det var synet som ble sløret, eller om det var luftmolekylene i lufta som dirret. F-16-jagerne trakk opp i sikker SAM-høyde, slapp arrogant flares og forsvant som sølvpiler inn i den gule sola og etterlot seg intet annet enn pur ødeleggelse.

De siste ukene hadde krigen eskalert. Kvelden før hadde de kommet over fem døde menn i en grøftkant. Alle hadde buksene på knærne og ett skudd hver i hodet. Militssoldatene hadde sjekket om de var omskåret, før de ble henrettet. Vilkårige voldtekter ble utført i hopetall over hele landet. Et rykte fortalte at Karadžić under krigen i Bosnia-Hercegovina noen år tidligere hadde gitt sine menn ordre om dette: Bruk voldtekt som våpen i

kampen mot fienden. Muslimske kvinner som ble voldtatt og gjort urene, ble utstøtt fra familien.

Oppdraget var enkelt. Lagerbygningene i det de kalte sektor AE207, var forlatte, tomme. En FSK-speider hadde rapportert inn infrarød varme fra stedet 04.27 samme morgen, og de ble sendt ut for å sjekke. De ventet ikke motstand og hadde derfor bare lett utrustning, som på Balkan i 1999 betydde H&K MP5, P70, av alle ting en M72 og diverse røykgranater, sjokkgranater og annet som kunne være greit å ha i en krisesituasjon. Regnet hadde gitt seg da de svingte inn på plassen. Fluene ga dem et forvarsel.

«Her lukter det jævelskap,» sa den tjueeni år gamle løytnanten, en traust tromsøværing, lærer i det sivile liv og fullstendig klar over at han aldri noensinne kunne undervise niåringer i matematikk igjen. Halldøren sto halvåpen. Innenfor var det mørkt. Utrolig nok virket lyset. Lysrørene kneppet som om de ikke helt selv ville slå seg på. Det var en stor hall. Femti meter dyp, tjuefem meter bred, med ti meters takhøyde. Fullstendig tom. Bortsett fra ti kjøttkroker. Tunge av det som hang på dem. Tom brukte å våkne der, som om hjernen stoppet opp ved bildene som skulle komme etterpå.

Han reiste seg fra sofaen, dusjet av seg kaldsvetten, masserte hånden. En løpetur to måneder tidligere, like før snøen forsvant, men fremdeles kaldt nok til at hundelorten lå som stivfrosne svarte klumper på fortauene, og glatt nok til at han hadde falt. Hånden tok støytten. Konfliktbeinet, kalte legen på skademottaket det. En ung gutt, bare noen år eldre enn Nina. Lyshåret, skjeggløs og med små arr etter akner på kinnene. Vant til å lappe sammen studenter som sloss i fylla. Ytterste beinet på hånden. Et tynt, skjørt bein som nesten alltid ble knekt når folk slo hverandre som de gjorde i hollywoodfilmer.

Tilbake i sofaen grep han fjernkontrollen og begynte og spole. Han stoppet ved Norge Rundt, studerte en gamling som hadde bygget et eget museum i stua, passerte Nytt på nytt og stoppet ved Skavlan. Han hadde lyden av. Observerte geberdene og smilene, den unisone nikkingen, selvbekreftelsene i halvannen hastighet. Glatte smil, nystrøkne ansikter og kropper emballert i moteriktige klær.

Han mistet interessen og spolte tilbake til Dagsrevyen. Ankerkvinnen hadde øynene oppsperrret som om han hadde skremt henne. Hendene var i lufta, frosset i et grep rundt noen papirer hun skulle til å dunke i pulten. Munnen halvåpen, lys lepestift. Det mørke håret velkjent strøket bak øret. Klippet kort for et par uker siden.

«Savner du meg?» spurte Hanne Sørensen da hun så det stumme bildet av seg selv fra nyhetssendingen noen timer tidligere.

Hun hadde for én gangs skyld greid å komme hjem uten at han hørte henne. Vanligvis så han billys på gårdsplassen, taxien som slukket opptattskiltet og svingte ut igjen.

Hun la armene rundt ham bakfra. Han kjente de kalde leppene i nakken. «Jeg håper det ikke lukter svette,» sa hun. «Det har vært en lang dag.»

Det luktet ikke svette, det luktet ingenting, varm kveldsluft og et hint av parfyme, av den typen som en gang kunne komme tilbake som et minne.

En halvtime senere satt hun nydusjet i sofaen og spiste lasagnen han hadde forberedt. Han hadde brukt en time på å lage den helt fra bunnen av. De hadde åpnet en flaske rødvin.

«Noe nytt?» spurte han. Det var tre år siden han traff Hanne Sørensen første gang. Da hadde hun nettopp sagt opp jobben i Adresseavisen og jobbet freelance for å skrive en bok om en embetsmann. Mannen døde før boken ble skrevet, og i papirene hans fant hun spor som ledet henne til dem

som sto bak Orderud-drapene. Det førte henne også til en gruoppvekkende oppdagelse om hennes egen familie.

Hun nippet til vinen, trakk på skuldrene.

«Det vanlige.»

«Det vanlige?»

Et opphold. Tankene hennes var et annet sted. Tom skulle til å spørre hvor, men lot det ligge. Tok en slurk vin i stedet.

Hanne bodde hos ham når hun var i Trondheim. Etter at hun solgte leiligheten i Oslo og fikk jobb ved NRK på Tyholt, ble det nærmest permanent. De siste månedene hadde en forandring ligget i luften. Hun hadde fått et vikariat som anker i nyhetsredaksjonen i Oslo. Nesten daglig satte hun seg på sjuflyet sammen med de andre morgentrette pendlerne ned til Oslo. Tom behøvde ikke spørre for å skjønne at noe holdt på å skje, en endring i livssituasjonen.

«Fikk et merkelig brev i dag.» Hun svelget vinen, viklet seg ut av sofaen. Like etter var hun tilbake. Han kjente vått hår i nakken, lukten av såpe, lasagne og vin. Hun la brevet i fanget hans og gikk tilbake til maten. Han så på konvolutten og på henne. Spørrende.

Hun trakk på skuldrene. «Les,» sa hun. «Det lå i brevhylla mi.»

Til Hanne Sørensen.

Jeg har lest om deg, om din jakt på korrupsjon blant myndighetspersoner. Velger å stole på deg. Jeg har en mistanke om at noen ikke ønsker meg godt. Jeg er en gammel mann, men vil helst leve den stunden jeg har igjen, uten problemer av noe slag. Derfor dette brevet. Skulle jeg reise av sted før min tilmålte tid, som det heter, og ikke dø av naturlige årsaker, ber jeg at du ser på saken min.

Tom snudde arket. Det var bare den korte teksten på fremsiden. Ingen overskrift. Første linje var uthevet. Det var en signatur, men den var helt uleselig. Umerket papir. Konvolutten var en vanlig konvolutt som kunne kjøpes i tipakninger på Rema. Norsken var feilfri. Mannen hadde tydeligvis fulgt med på Hannes arbeid. I forbindelse med boken om embetsmannen hadde Hanne snublet over livsfarlig informasjon. Dokumentasjon noen var villig til å drepe for å få tak i. Det førte til at Hannes leilighet ble sprengt i filler.

Hun strakte seg frem. «Det var et ark til. Et bilde.»

Tom tok imot og studerte arket. Det var en veldig dårlig papirkopi av et fotografi. Bildet var tatt gjennom et vindu. Refleksen i vinduet avslørte omrisset av noe som antagelig var en bit av en bygning. To skikkelser som var helt umulige å identifisere, kunne skimtes innenfor vinduet. Bildet var tatt om ettermiddagen. Lange skygger fortalte om en dalende sol.

«Hva tror du?» sa Hanne. «En som tuller?»

«Eller noe som er skrevet i fylla en sen kveld. Eller en som vil ha kontakt med deg av alle de gale årsakene.» Han vendte arket igjen. «Han gjør det ikke enkelt for deg.»

«Hvordan da?» Hun fylte glasset sitt med Amarone.

«Underskriften er helt uleselig.»

Navnetrekket var delvis avrevet, men om det hadde vært der, ville krusedullene vært helt umulige å tyde. Det var mulig at navnet hadde stått med maskinskrift under signaturen.

«Han sier ikke hvem han er, hvor han bor. Ingenting, egentlig. For alt du vet, kan fyren ha sendt brevet fra utlandet. Vi vet ikke om han lever eller er død. Selv om det faktum at brevet faktisk ble sendt til deg, tyder på at han er død. Noen har sikkert fått instruks om å sende det. Og bildet ...» Han så på det igjen. «Sier egentlig ingenting.»

«Jeg tenkte at Kurt kanskje kunne se på det,» sa Hanne prøvende.

Kurt Knudsen, venn av Tom og etterforsker ved sedelighetsavsnittet ved Trondheim politikammer. Tom hadde vært på besøk hos Kurt da han ble utkalt til Hannes leilighet. Da de kom frem til den ødelagte leiligheten, var Hanne på flukt, og det skulle ta to uker før de fant henne igjen. Fullstendig panikkslagen, i skjul for dem som ville drepe henne.

Tom reiste seg, gikk ut på kjøkkenet og hentet en brødpose som han la brevet og bildet i. Den eneste muligheten til å finne ut hvor brevet kom fra, var fingeravtrykk. Han kunne selvsagt spørre Kurt om hjelp, selv om det virket fåfengt. Kurt var dyktig, men ikke overmenneskelig.

De slo av tv-en en time inn i en gammel James Bond-film. Hanne satt og glippet med øynene. Hun lå med hodet mot armen hans. Vinflasken var nesten tom. Han helte den siste skvetten i glasset hennes.

«Kan jeg spørre deg om noe, Tom?»

Han nikket.

«Hvordan føltes det å skille seg?»

Selv om de hadde vært sammen i snart to år, hadde Hanne aldri spurt om detaljene i Toms liv. En stille overenskomst hadde oppstått mellom dem. Han gravde ikke i hennes liv, og hun unngikk å grave i hans liv.

Han kremtet: «Forferdelig.»

Tom hadde skilt seg fra sin kone Lise etter femten års ekteskap. To barn, Nina på tjueen og Axel på sytten, hadde vært en del av prosessen.

Hun strøk ham over kinnet. Kjente hvordan han trakk seg unna.

«Forferdelig er bare et ord. Hva med en hel setning?»

Han trakk pusten, unngikk å kremte og sa: «Det var dager da jeg hadde det bra, og det var dager da hun hadde det bra. Til slutt var det flest av de dagene der ingen av oss hadde det fint. Ungene merket det mest.»

Hun lot temaet ligge. Rullet vinen i glasset. Han kunne se at hun var beruset. Fredagskveldsliten og beruset.

«Hva med forelskelser?» Hun nippet til rødvinen. Han kunne se de grønne øynene over kanten på glasset. Lurte på hvor hun ville. Han kjente henne godt nok til å vite at hun alltid jobbet med en form for research.

«Mange. Alltid i helt umulige forhold. Jenter, to, tre år eldre enn meg. Noen seriøse.»

«Noen?»

«Et par, tre stykker»

Hun sukket. «Må jeg hale alt ut?»

«Ei jente på gymnaset.» Han tidde, tenkte tilbake. Bladde i eget liv. Ikke en øvelse han gjorde ofte. «Vi datet lenge, men det tok slutt. Jeg ble sammen med ei som var yngre enn meg. Hun begynte å prate om å få barn da hun var seksten og jeg var atten. Jeg takket ja til muligheten for å dra litt tidligere i militæret. Og det førte meg til Libanon.»

Stillheten fløt rundt i rommet.

Han tillot seg å kremte. «Da Nina ble født, var det som om noen ga meg en solid neve i mellomgulvet. Jeg burde ha innsett det da: at livet som soldat var over. Axel kom, og ... vel her er jeg.»

«Vurderte dere terapi før skilsmissen?» spurte hun.

Han tømte i seg den lille vinskvetten som var igjen i glasset. «Jeg er fra Trøndelag,» sa han. «Sånt er ulovlig her.»

Hun lo.

Han var blitt en stor tilhenger av latteren hennes.

«Hva med deg? Hva med dine kjæresten?» Han prøvde å lette på stemningen, men hun tok ham seriøst.

«Jeg er et klassisk tilfelle. Alene som jeg var.»

Hannes søster, Silje, forsvant under mystiske omstendigheter mens hun var ung, og noen år etter døde både moren og faren i sykdom. Bortsett fra noen tanter og gamle onkler hadde hun ingen nære slektninger.

«Jeg knyttet meg til eldre, etablerte mannfolk. Amatørpsykologi, ikke sant? Jeg søkte trygghet. Farsskikkelsen, eller familien jeg aldri hadde hatt.»

Hun tidde noen sekunder. Lot til å dvele ved tanken før hun fortsatte: «Det siste seriøse var et forhold til en gift mann. En gang møtte vi et vennepar av ham. Mannfolkene begynte å sammenlikne bilder av barna sine. Jeg fikk en aha-opplevelse, reiste meg og gikk. Så meg aldri tilbake. Senere har jeg hatt et par forhold til yngre gutter. Den siste traff du.»

Tom hadde truffet en student som hadde vært Hannes kjæreste i en kort periode, mens de etterforsket Orderud-drapene.

«Og her er jeg,» sa hun og drakk ut vinen. Reiste seg, tok hånden hans og sa: «Nå legger vi oss.»

Morgenen etter fortalte hun at hun kom til å være i Oslo i lengre perioder en stund fremover. De ønsket henne som leder for en nyopprettet avdeling som skulle ta opp tråden der Brennpunkt slapp den. Hun hadde ikke sagt ja, men var innstilt til jobben.

«Så fint,» sa han lett, selv om han følte noe synke inne i seg.

Han gratulerte henne. «Med deg som leder vil de nok vokse,» sa han. «Vær streng, men rettferdig. Brunette, men blid.»

Hun slo etter ham, greide ikke å skjule smilet helt.